

POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 kwietnia 2019 r.
sprawy **R. W.**,
skazanego z art. 43 ust. 3 ustawy z dn. 24.04.1997 r.
o przeciwdziałaniu narkomanii i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 8 stycznia 2018 roku, sygn. IX Ka [...],
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 3 sierpnia 2017 r., sygn. V K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. na podstawie § 4 i § 17 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1741) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata I. D., Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 442 zł 80 groszy (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT, jako obrońcy z urzędu wyznaczonemu w postępowaniu kasacyjnym za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. zwolnić skazanego R. W. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 sierpnia 2017 r., wydanym w sprawie o sygn. akt V K [...], Sąd Rejonowy w W. uznał oskarżonego R. W. za winnego tego, że w okresie od połowy 2003 roku do dnia 10 sierpnia 2005 roku w W. i w L., działając wbrew przepisom ustawy oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznej ilości w postaci:

- a) łącznie nie mniej niż 2 kg marihuany, nie więcej niż 0,5 kg amfetaminy i niemniej niż 10 g kokainy, w ten sposób, że środki i substancje te nabywał wspólnie z J. W., ps. R., od trzech nieustalonym mężczyzn w ilościach od około 50 do około 100 g jednorazowo w odniesieniu do marihuany, około 50 g jednorazowo w odniesieniu do amfetaminy i dwukrotnie po około 5 g kokainy;
- b) łącznie nie mniej niż 10 kg marihuany, niemniej niż 2 kg amfetaminy, w ten sposób, że środki i substancje te kilkakrotnie nabywał wspólnie z J. W., ps. R., od J. G., ps. C., i T. G., ps. G., w ilościach około 0,5 kg jednorazowo w odniesieniu do marihuany, około 0,5 kg jednorazowo w odniesieniu do amfetaminy, a następnie środki i substancje te zbywał, samodzielnie oraz wspólnie z J. W., ustalonym oraz nieustalonym osobom, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z k.k. 65 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., skazał go i wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł.

Po rozpoznaniu apelacji oskarżyciela publicznego i obrońców Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 8 stycznia 2018 r., sygn. IX Ka [...], zmienił zaskarżony wyrok w odniesieniu do R. W. w ten sposób, że przypisany mu czyn zakwalifikował z art. 43 ust. 3 ustawy z 24.04.1997 r. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30.06.2015 r w zw. z art. 4 § 1 k.k., ilość łączną amfetaminy ustalonej w pkt IIa wyroku Sądu Rejonowego określił

na „nie mniej niż 300 gram”, a w pkt. IIIb tego wyroku na „nie mniej niż 1.5 kg”, a karę pozbawienia wolności wymierzoną R. W. obniżył do 2 lat i 8 miesięcy; w pozostałym zakresie wyrok Sądu Rejonowego względem R. W. utrzymano w mocy.

Kasację od tego prawomocnego wyroku wniosła obrońca skazanego zarzucając w niej rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. przepisów art. 442 § 3 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., poprzez wadliwe i nieprawidłowe przeprowadzenie kontroli instancyjnej oraz nienależyte, nierzetelne i pozbawione wnikliwej analizy rozważenie przez Sąd Odwoławczy zarzutów apelacji wywiedzionej przez obrońcę R. W. i nie dość wnikliwe i wyczerpujące ustosunkowanie się do argumentacji zawartej w jej uzasadnieniu, co skutkowało niezasadną aprobatą ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji i w konsekwencji przyjęcie za własną ocenę materiału dowodowego ustalonego z pominięciem zapatrywań prawnych i wytycznych co do dalszego postępowania dowodowego, w szczególności wyjaśnienie rozbieżności w zeznaniach świadka J. W. w datach podanych oraz co do prawidłowego przesłuchania świadka T. G., a którymi to wytycznymi związany był Sąd I instancji wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 13 kwietnia 2013 roku, sygn. akt IX Ka [...] i które to wytyczne Sąd I instancji bezpodstawnie zastosował tylko w części a w części zupełnie pominął.

W konkluzji kasacji obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu odwoławczego i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w W. w części odnoszącej się do skazanego R. W. i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W. jako Sądowi I instancji oraz o orzeczenie na rzecz obrońcy wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało oddalenie jej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Podniesiony w kasacji zarzut nierzetelnej kontroli odwoławczej Sądu

Okręgowego nie znalazł potwierdzenia w realiach sprawy. I tak, jeśli chodzi o zarzuty apelacji dotyczące błędnej oceny dowodów Sądu Rejonowego, trzeba zauważyć, że zarzuty apelacji obrońcy nie wskazywały żadnych konkretnych przejawów naruszenia zasad z art. 7 k.p.k., w szczególności zasad rozumowania czy doświadczenia życiowego, ograniczając się do forsowania oceny odmiennej, nie opartej na wersji oskarżycieli. Także Sąd Okręgowy trafnie uznał, że ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy odbyła się z poszanowaniem dyrektyw art. 7 k.p.k. i jako taka korzysta z ochrony wynikającej z tego przepisu. Co więcej, Sąd Okręgowy w obszernej argumentacji zawartej w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podał powody, dla których zeznania świadków J. G. i J. W. zasługują na wiarę, w szczególności wskazywał na ich spójność z innymi ujawnionymi w sprawie dowodami. Samo li tylko odmienne przekonanie obrońcy w kwestii wiarygodności tych zeznań nie jest jeszcze wystarczającym powodem dla przyjęcia naruszenia art. 7 k.p.k. W ocenie Sądu Najwyższego kontrola odwoławcza w zakresie zarzutów apelacji dotyczących błędnej oceny dowodów była sprawowana rzetelnie – Sąd Okręgowy odniósł się do wszystkich wniosków i twierdzeń apelującego w tej materii i podał powody ich nieuwzględnienia wspierając się szczegółową i wnikliwą argumentacją.

Także zarzut dotyczący niewykonania wytycznych Sądu Okręgowego z wyroku z 13 kwietnia 2013 r., sygn. IX Ka [...], nie może być podstawą uwzględnienia kasacji. Z art. 442 § 3 k.p.k. wynika, że zapatrywania prawne i wskazania sądu odwoławczego co do dalszego postępowania są wiążące dla sądu, któremu sprawę przekazano do ponownego rozpoznania. Nie są one natomiast wiążące dla sądu odwoławczego rozpoznającego sprawę ponownie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2017 r., II KK 331/16 nie publ. i z dnia 30 maja 2017 r., II KK 153/17, nie publ.).

Konkludując, w ocenie Sąd Najwyższego kontrola odwoławcza Sądu Okręgowego jawi się jako sprawowana rzetelnie i wnikliwie. Sąd Okręgowy rozważył wszystkie zarzuty i wnioski apelacji obrońcy podając powody ich nieuwzględnienia i wspierając swoje stanowisko przekonującą, logiczną i opartą o realia sprawy argumentacją, w pełnej zgodzie z zasadami wynikającymi z art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.